



ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΜΑΡΤΙΟΥ, 1855.

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

ΦΥΛΛ. 119.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ.

(1 5 7 2)

(Εκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. ΡΙΗ΄.)

—ο—

Β΄. ΕΧΘΡΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΟΠΛΟΙ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν λοχαγῶν Δε-Λόσε καὶ Σαλαδῶζ τὸ παιγνίδιον ἐξῆλ ολοῦντο διὰ μείζονος παραφοράς, εἰ καὶ τὸ πλεῖστον τῶν βαλαντίων ἐξηντλήθη ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Σαβεραϊ, δι' ἃν ὁ οἶστρος τῆς τύχης οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἐξησθένησε. Ἐφ' ὅσον ἐπαίξε, ἐξάλισμένος καὶ καρηδαρὼν ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἐν ἀνάποτῇ εἶχεν εἰς τὸν στόμαχόν του, ἤδη ἀπὸ πολλοῦ πεπληρωμένον, ἐπὶ τοσοῦτον ἔδλεπε τὴν τύχην ἐπιμένουσάν εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν. Οὐδέποτε

ἀπῆντησε τοιαύτην εὐτυχὴν ῥοπήν, καὶ ἤρχιζεν ἤδη ἀποκάμνων· διότι ἡ ἡδονὴ παίκτου συνίσταται πρὸ πάντων εἰς τὰς μεταβάλας τοῦ κέρδους καὶ τῆς ζημίας, αἵτινες κρατοῦσι τὸ πνεῦμά του πάντοτε ἀγρυπνον καὶ τῷ παρέχουσιν ἐκάστοτε συγκινήσεις νέας. Παίκτης καταδικαζόμενος νὰ κερδίῃ πάντοτε ταχέως ἀηδιάζει τὸ παίζειν. Ὁ Σαβεραϊ, δὲν ἡ φιάλη καθίστα εὐθυμότερον καὶ μᾶλλον τοῦ συνήθους φλύαρον, ἐπινε καὶ ὠμίλει μόνος πλέον παρ' ὅλοι ὁμοῦ. Εὐχαρίστως ὅμως παρήτει τοὺς κύβους, ἐὰν δὲν ἐκράτη εἰς χεῖρας τὰ χρήματα τῶν φίλων του, καὶ πρὸ πάντων τοῦ Κουρσῶν, ὅστις ἀπεφάσισε νὰ παίξῃ καὶ νὰ γάνῃ ἐπὶ λόγῳ, καθὼς καὶ οἱ συνδαιτήμονες ὅλοι.

— Ἀδελφοί, ὅλοι εἴμεθα καλοὶ παῖκται! εἶπεν ὁ Σαβεραϊ, οὗτινος οἱ ἡμίλειστοι καὶ δακρύοντες ὀφθαλμοὶ δὲν ἐπέζητουν ἄλλο εἰμὴ νὰ κλείσωσιν· καὶ οἱ λαμπρότεροι καὶ κομψότεροι παῖκται τῆς χριστιανωσύνης!

— Παίξομεν ὡς παιδιά! διέκοψεν εἰπὼν ὁ ἄρχων Κουρσῶν, ὀργισθεὶς, ὅτι ἔχανεν ἐπιμένων καὶ ἐπὶ μᾶλλον κυριευόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ παίζειν, ὅπερ δὲν ἤθελε νὰ κνίξῃ ἐντὸς τοῦ οἴνου. Τετρακόσια χρυσὰ φλωρία! δὲν εἶναι μεγάλη ὑπόθεσις.

— Τετρακόσια φλωρία! ἐπανελάβην ὁ Σαβεραϊ: δέκα ὁλόκληρα ἔτη καὶ ἡμερινῶς καὶ ἀκαταπαύστως παίζω καὶ εἰσέτι δὲν ἐγενόμην κύριος τοιοῦτου ποσοῦ!

— Νὰ ἔχωμεν καλὸν ῥώτημα, ποῖον εἶναι τὸ εἰσόδημα τῶν ἐν Σαβεραϊ κτημάτων σας, ἐὰν εὖαρσταισθε νὰ δώσητε περὶ τούτου καὶ εἰς ἡμᾶς ὀλίγας πληροφορίες;

— Τῶν κτημάτων μου! ἀνερώνησεν ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ, ἐκρηγνύμενος εἰς γέλωτα: εἰμὶ εὐγενής, διότι ὁ μακαρίτης πατήρ μου ὑπῆρξε τοιοῦτος καὶ διὰ τοῦ γάμου τοῦ ἐξευγένισε καὶ τὴν μητέρα μου: κληρονομίαν ὅμως ἄλλην δὲν ἔχω ἢ τὸ ξίφος μου, ὅπερ μὲ ἐμόρφωσε ὁποῖος σήμερον εἶμαι, δηλαδή σηματοφόρον τοῦ συντάγματος τοῦ ἱππότου τῆς Λύγκου-λέμης. Οὐδεμίαν προσδοκῶ κληρονομίαν καὶ εὐχαριστοῦμαι εἰς τὰ εἰσοδήματα τοῦ μισθοῦ καὶ τοῦ παιγνιδίου, καλῶς ἐννοουμένου, ὅτι ὁ οἶκος ὑπάρχει λαμπρὸς καὶ ἀφθονός.

— Ἀληθῶς! αἰσχύνομαι καὶ λυποῦμαι ἐὰν σοὶ ἀφαιρέσω ἀπὸ τοῦ στόματος τὸν ἄρτον, μὴ παίζων περαιτέρω μεθ' ὑμῶν.

— Εὐγε, ἐξ' ἀδελφῆ μου ὠραῖον σκώπτεις. Ἀλλὰ μὴ τὸν Θεόν, διὰ τὴν ὥραν εἰμὶ πλουσιώτερος σοῦ, διότι ἐγὼ δὲν παίζω ἐπὶ λόγῳ.

— Ἐννοεῖς δηλαδή, ὅτι ὁ λόγος μου ὑπάρχει ἥττον πολῦτιμος τῶν μεταλλικῶν νομισμάτων; ὑπέλαβεν ὁ Κουρσῶν, ἐγγιχθεὶς καὶ συνταραχθεὶς διὰ τὸν αἰνιγμὸν τοῦτον τῆς παρούσης καταστάσεως τοῦ βαλαντίου του. Δάδε, προσέθηκε, ἀποσπῶν τὴν χρυσὴν ἄλυσιν τοῦ καὶ ρίπτων αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἐπιτραπέζου οὐθόνης: ἰδοὺ πρᾶγμα δυνάμενον νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ καὶ ὑπεγγυάσῃ τὸ χρέος μου μέχρι τῆς αὔριου.

— Αἱ! Κύριε, ὑπέλαβεν ὑπερηφάνως ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ, μήπως μὲ ἐκλαμβάνῃς ὡς Ἰουδαῖον, ἐπὶ ἐνεχύρῳ δίδοντα χρήματα;

— Ὅχι, Κύριε, ἀλλὰ θέλω νὰ παίζω μεθ' ὑμῶν τὸ στόλισμα τοῦτο, ὅπερ κατεσκευάσθη ἀντὶ τριῶν χιλιάδων λιρῶν.

— Θέλω παίζειν ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιθυμῇς, ἐφ' ὅσον ὅμως παίζῃς ἐπὶ λόγῳ καὶ ἡ ἄλυσις αὕτη μένη ἀνηρτημένη ἀπὸ τοῦ τραχήλου σου.

— Ἄς παίζωμεν πρῶτον διὰ τὴν ἄλυσιν αὐτὴν, ἢν θέλετε μοὶ ἐπιστρέφει ἀντὶ 300 φλωρίων, ἐὰν τὴν ἀπολέσω.

— Συγκατανεύω διὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσω, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ πίνωμεν ὀλίγον, διὰ νὰ εὐκολύνωμεν τὴν ἀναπνοήν.

— Πίνε ἕως ἂν εὕρῃς τὸν πάγον· παίζωμεν... παίζωμεν... Δὲν εἶναι ἀργὰ εἰσέτι;

— Δεκάτη καὶ ἡμίσεια! ἀπεκρίθη εἰς τῶν παρισταμένων, ἀκουμβισμένος ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ εἰς ἀκμὴν ὕπνου εὐρισκόμενος. Τίς κτυπᾷ κάτω;

— Ἡ ἄλυσις ἐδική μου! εἶπεν ὁ Σαβεραϊ, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τοὺς κύβους, οὓς ἐρρίψεν ἐξω τῆς κηθίδος.

— Οὐχὶ ἡ ἄλυσις, ἀλλὰ τὰ τριακόσια φλωρία,

ὧν ὑπάρχει ἐνέχυρον, εἶπεν ἡτύχως ὁ Κουρσῶν. Πωροδουλειαὶς καὶ παιδαριώδη εἶναι αὐτὰ ὅλα. Παίζωμεν ἤδη ἀνὰ πεντακόσια φλωρία ἐκάστην βολὴν κύβου...

— Πεντακόσια φλωρία, φίλε μου· νομίζω, ὅτι ἐπιερ περισσότερον ἐμοῦ καὶ ὅτι ἐπομένως εἶσαι ὀλιγώτερον ἐμοῦ φρόνιμος.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς βιάσω νὰ παίζητε τὸ κέρδος σας, εἶπε μετὰ πικρίας ὁ νεανίας.

— Τὸ κέρδος μου! Καὶ μὲ κατηγορεῖται διὰ τοῦτο; Μὴ γένοιτο! Θέλω παίζειν αὐτὸ μέχρι τοῦ τελευταίου λεπτοῦ.

— Πεντακόσια φλωρία ἐκάστη βολὴ κύβου! Σεῖς, Κύριε, αἱ μὴ παίζοντες, κρίνετε καὶ μετρεῖτε τὰς ποσοτήτας.

— Δὲν παύουσι κρούοντες, παρετήρησεν εἰς, ἀναστὰς, ὅπως καταβῇ εἰς τὴν θύραν, ἀλλ' ὅστις ἀγωνιῶν ἐσύρθη μέχρι τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἠνέωξε. Λοχαγέ!... Ὅχι! δὲν εἶναι αὐτός! Εἶναι μίᾳ γυνή!

— Γυνή! ἀνέκραξεν ὁ Σαβεραϊ, παραιτήσας τὸ παιγνίδιον καὶ, προκρούων τῇδε κακεῖσε, ὀρμήσας πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ἐπανελάθετε λοιπὸν, Κύριε Σαβεραϊ! ἀνερῶναι ὁ Κουρσῶν μετὰ πείσματος καὶ ἀνυπομονησίας. Ἀξιοθαύμαστος πρόφασις παραιτήσεως τοῦ παιγνιδίου!

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴν νύκτα, ἥτις μὲ ἐμποδίζει νὰ τὴν ἴδω! ἔλεγεν ὁ Σαβεραϊ προκύπτων τοῦ παραθύρου διὰ τσαύτης ὀρμῆς, ὥστε ἠδὲ κατὰπέσει, ἐὰν δὲν τὸν ἐκράτουν ὀπισθεν. Εἶναι γυνὴ ἑφιππος, συνοδευομένη καὶ ὑπὸ ἱπποκόμου.

— Ὅλοι οἱ καττολικοὶ διάβολοι νὰ πάρουν ὅλας τὰς γυναῖκας! ἐψυθίριζεν ὁ Κουρσῶν, σφυροκοπῶν τὴν τράπεζαν διὰ τῆς πυγμῆς του.

— Κυρία! εἰς τί δυνάμεθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν; εἶπεν ὁ Σαβεραϊ, ὑψῶν τὴν φωνὴν καὶ χαιρετῶν τὴν γυναῖκα ταύτην, θεωροῦσαν πρὸ τὰ ἄνω.

— Κύριε! εἰς εὐγενῆς τῆς Βρεττανίας, ὀνομαζόμενος Ἰβες Δε-Κουρσῶν, μὴ ἦναι μεθ' ὑμῶν; ἀπεκρίθη ἡ ἄγνωστος, ἥτις ἔτρεμεν λαλοῦσα οὕτω χαμηλῇ τῇ φωνῇ, καὶ διέταξε συγχρόνως τὸν ἱπποκόμον νὰ λάβῃ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου.

Ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ μόλις ἤκουσε τὴν ἀπάντησιν ταύτην καὶ ἡ περιέργειά του, ἡ εὐγένειά του καὶ εἰδὸς τι προαισθήματος τὸν ὤλησαν νὰ καταβῇ, ὅπως ἴδῃ τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἥς ἡ φωνὴ τῷ ἐφάνη τόσον ξένη. Ὄρμησε πρὸς τὴν κλίμακα, στηριζόμενος κατὰ τῶν τοίχων καὶ τῶν κιγκλίδων, ὡς τυφλός, καὶ κατέπεσε μέχρι τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας τῆς εἰσόδου.

Ἡ βιαία κίνησις, ἣν μετέδωκεν εἰς τὸ σῶμα του, ἀπετελείωσε τὴν διατάραξιν τῆς κεφαλῆς του, συσφραγίσαντα πρὸς αὐτὴν ὅλον τὸ πνεῦμα τοῦ οἴνου, ὃν ἀπὸ πολλῶν ὥρων ἔπια. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀμυδροὶ, ἡ γλῶσσά του παγεῖα καὶ ἡ φωνὴ του ξηρά. Ἡ ἀθλία αὕτη κατάστασις μολονταῦτο δὲν τὸν ἐμπόδισε τοῦ νὰ σπεύσῃ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἣν δὲν ἐγνώριζεν, ἀλλ' ἥτις τῷ ἐ-

φάνη εὐμορφος καὶ εὐπλάστος. Μ' ὅλην ὁμῶς τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν οὐδ' αὐτὸς οὕτως ἐνόησε καλῶς καὶ ἀκριβῶς, ἐπὶ μικρὸν ἠγωνίσθη πρὸς εὐρεσιν τοῦ κλειθροῦ, εἰς περιστροφὴν τῆς κλειδῆς καὶ ἀνοιξεν τῆς θύρας. Ἦθ' ἔλεγε δὲ καὶ ἐκ δευτέρου θαυμάσιον πέσει, καὶ δυσκόλως πλέον ἐδύνατο νὰ ἐγερθῇ, ἐὰν δὲν συνετύγχανε τὸν τεῖχον διὰ νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τὰς δύο χεῖρας καὶ διατηρήσῃ οὕτω ἰσοσταθμίαν τινα.

— Κυ... Κυρία μου! εἶπε διὰ φωνῆς θραγγυῆς καὶ ἀκατανήτου· εὐτυχῆς, ὃν εὐνοεῖτε διὰ τῆς καλῶσύνης σας!

— Μὴ νομίζῃς, ὅτι θέλεις τελειώσαι τοιοῦτρόπως τὸ παιγνίδιον! ἀνέκραξεν ὁ Κουρσῶν, ὅστις νομίζων, ὅτι ὁ Σαβεραῖ ἐξήτει πρόφασιν διὰ νὰ μακρυνθῇ, φέρων τὸ κέρδος του, ὤρμησεν εἰς διώξιν τοῦ εὐπατρίδου αὐτοῦ καὶ διὰ τσαύτης δίας τὸν ἐλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ὥστε τὸν ἐκράτησε καθ' ἣν στιγμὴν οἱ κλονούμενοι πόδες του δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ τὸν ὑποστηρίξωσι.

— Σὺ εἶσαι, Ἰῶες! εἶπεν ἡ γυνὴ, ἀναγνωρίσασα αὐτὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς καὶ πλησιόσασα τὸν ἵππον τῆς πρὸς τὴν θύραν.

— ὦ! θεῖα καὶ ἐκπλήττουσα φυσιογνωμία! ἀνεφώνησεν ὁ Σαβεραῖ, προσπαθὼν νὰ ἀποσπασθῇ τῶν δεσμῶν τοῦ νεανία. Δὲν εἶναι θνητὴ, ἀλλὰ νύμφη, νηπιὴ τῆς Σαίνης, ἄγγελος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς εἰς τὴν γῆν!

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο πρῶτοντι ἐξόχως ὡραία. Τὸ πρόσωπόν της, ἐστραμμένον πρὸς τὸν Ἰῶες Κουρσῶν, πρὸς στιγμὴν ἐφωτίσθη ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν φανῶν, ὅσους ἤνεγκαν οἱ τοῦ Λούδρου ἐξελθόντες στρατιῶται. Ὁ Ἰάκωβος Σαβεραῖ, ἰδὼν τὸ γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν τοῦτο πρόσωπον, ὅπερ ἐπὶ στιγμὴν μόνον ἐθαύμασε, διότι σχεδὸν ἀμέσως ἐκρύβη εἰς τὴν σκιάν, ἐλησμόνησεν, ὅτι ἦτον μεθυσμένος καὶ ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν· ἀλλ' ὁ Κουρσῶν δὲν τὸν ἄφητε, καὶ σύρων αὐτὸν πρὸς τὸν πυλῶνα διὰ προφυλάξεως μᾶλλον ἢ διὰ βίας, τὸν κατέθεσεν ἡσυχῶς ἐπὶ τῶν πλακῶν, ὅπου αὐτὸς ἀνωφελῶς ἐσπάρασε καὶ ἐκινεῖτο, ἐκτρέφων τρομερὰς κατάρτας, καὶ μὴ κατορθῶν νὰ σηκωθῇ ὀρθῶς. Ἐνῶ ἐξηντλείτο ἀγωνίων νὰ σηκωθῇ καὶ ἐπανίδῃ τὴν βελκτικὴν γυναῖκα, ἥτις ὡς κομῆτης διήλθε πρὸς αὐτοῦ, ἐπιμελῶς συνήθειζεν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὡραίας ταύτης κεφαλῆς, ὤμων καὶ ἀκριβοῦν χαρακτηριστῶν, φερούσης ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς, πλήρεις λεπτότητος, παριὰς ὠχρᾶς, διακεκρυμμένας ἀπὸ δακρύων αὐλακᾶς, κόμην ξανθὴν, τῆς ὁποίας βόστρυχοι τινες διέφρουγον τοῦ ἐριούχου σκουφίου (scuffion) ὑπὸ τὸ ὅποιον αἱ γυναῖκες τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἐδέσμευον πλουσιωτάτην κόμην. Τὸ σκουφεῖον, κεκρύφαλλος ἐν σχήματι περικεφαλαίας, κεκαλυμμένης διὰ πύλου ἐπίσης ἐξ ἐριούχου μεπτεροδυσάνους καὶ γνάφαλα χρυσᾶ, παρὰ τῇ ἀγνώστῳ ταύτῃ δὲν ἦτον ἡ μόνη ἐνδειξίς διακεκριμένης γεννήσεως καὶ ὑψηλῆς κοινωνικῆς θέσεως· διότι ἐπρεπε νὰ ἀνήκῃ εἰς ὁμολογουμένως ὑψηλὴν εὐγένειαν

ὅπως φέρῃ ἐνδύμα μεταξωτοῦ μαύρου, χρυσᾶ παρυφασμένον, καὶ ἐπενδύτην προσηρμοσμένον περὶ τὴν ὀσφὺν διὰ κηττείου τριχὸς (babine) καὶ προσκεφαλαίων ἱππείου τριχὸς, ἅτινα, συγκριτικῶς μετέδιδον εἰς τὸ σῶμα πλείω πλείω λεπτότητα καὶ κομψότητα. Οἱ πολυδάπανοι νόμοι τοῦ Καρόλου Θ' ὑπερέβησαν τοὺς τῶν προκατόχων αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας του, πολῖται ἄπλοϊ, ἔστω καὶ γυνὴ δικαστοῦ ἢ εἰσαγγελέως, ὑπεβάλλετο εἰς πρόστιμον αὐξάνουσα τὴν περιφέρειαν τοῦ χιτῶνος αὐτῆς, περιβάλλουσα αὐτὸν ἐριούχῳ ἢ χρυσοῖς ἢ ἀργυροῖς ποικίλμασι, καὶ φέρουσα χρυσᾶ ἐν τῇ κεφαλῇ κοσμήματα, ὡς ἔλεγε τὸ διάταγμα, οὗ τινος αἱ ἀπαγορεύσεις ἀναμφισβήτως δὲν ἐξηρμόζοντο εἰς τὴν κυρίαν ἢ τὴν κόρην αὐτῆς, ἥτις παρουσιάζετο οὕτως εἰς τὸ κοινόν, φέρουσα κύματα ἢ περιδέλαιον καὶ ψέλλια ἐσμειωμένα.

— Πρὸς τίον, Ἄννα, τί κάμνεις ἐδῶ; Τῇ εἶπεν ὁ Ἰῶες δε-Κουρσῶν, ὅστις τὴν ἐπλησίασεν, ἵνα μὴ ἀκουσθῇ.

— Ἠλθον νὰ μάθω τί γίνεσαι, ἐπανελάθεν ἡ νέα περίφορος, καὶ διατί δὲν ἐπιστρέφεις εἰς τὸν οἶκον.

— Καὶ τί νομίζεις, ὅτι ἀπέγινα; μὴν ἀποκρύπτων τὸ πένθος καὶ τὴν ἀνυπομονήσιν του.

— Μὴ λυπῆσαι· εἶπέ μοι λοιπὸν ἐὰν ὁ Κ. δε-Παρδαιλᾶν ἦναι μεθ' ἡμῶν;

— Ὁ Παρδαιλᾶν! κοιμᾶται ἐν τῷ Λούδρῳ! καὶ δὲν εἶς προειδοποίησε;

— Ναί! δι' ἐπιστολῆς, ἐπανελάθεν αὕτη ἐρυθριῶσα· μοι ἔλεγεν ἐν τῷ γραμματίῳ τούτῳ, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, φοβούμενος ὅτι δὲν ὑπάρχῃ ἀρκούντως ἀσφαλῆς εἰς τὸ οἶκόν του, διότι ἐφοβοῦντο στάσιν τοῦ ὄχλου, τὸν διέταξε νὰ διέλῃ τὴν νύκτα ἐν τῷ Λούδρῳ, μετὰ τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν τοῦ οἴκου καὶ τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— Τότε διατί ζητεῖς ἀπ' ἐμοῦ πληροφορίας περὶ τοῦ Παρδαιλᾶν;

— Διότι... διότι ἠπίστουν περὶ τοῦ ἀληθοῦς τῆς διαβεβαιώσεώς του... ἐφοβούμην μὴ ἐν τῇ πόλει μένῃ μεθ' ἡμῶν πίνων καὶ συμποσιάζων.

— Οὐδὲ παίζω, οὐδὲ συμποσιάζω!... ἐπανελάθεν ὁ Κουρσῶν, ὅστις ὑπεκρίθη τὸν ὀργισμένον, ὅπως κρύβῃ τὴν δυσχερῆ θέσιν του. Ἡ πανοῦκλα νὰ φάγῃ τοὺς πολυπράγμονας καὶ τοὺς ἀρραβωνισμένους! Ποῦ πηγαινεῖς ἡ;?

— Ἀλλὰ... δὲν ἦλθε πάλιν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, μάλιστα ὅταν μέλλῃ τις νὰ διατρέξῃ ἀποστασιν ἡμισείας λεύγης;

— Τί σὲ παρεκίνησε λοιπὸν νὰ ἔλθῃς ἐδῶ; Ἀφρῶν εἶναι ἡ μήτηρ σου ἀρῆνουσα σὲ νὰ τρέχῃς τὰς ὁδοὺς...

— Ἡ μήτηρ μου κοιμᾶται καὶ οὐδὲν ὑποπτεύει. Ἐγώ, πολλοῦ, προσδοκῶ τὴν ἔλευσιν τοῦ δε-Παρδαιλᾶν, καὶ ἀγωνιῶσα περιέμενα αὐτὸν, ἕως τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ ἐπιστολή του με ἐστέρησε τῆς τοιαύτης ἐλπίδος. Ἐὰν τοῦλάχιστον ἤρχετο σὺ νὰ με ἐκβάλλῃς τῆς ἀνησυχίας! Τόσην ἔλαβον προσ-

βολήν ἐκ τῆς λύπης, ὥστε δὲν ἐδυνάμην νὰ κοιμηθῶ. . . . Προσέτι δὲ ἔλεγον καθ' ἅπαν τὸ προάστειον, ὅτι ὁ λαὸς συνεταράσσετο, μακρόθεν δὲ ἡ πόλις ἐφαίνετο καίουσα, ἕνεκα τῶν εἰς τὰ παράθυρα ἀνηρτημένων λυχνίων. . . . Ἐπέσην λοιπὸν τοῦ ἵππου μὴν εὐκαιρήσασα οὐδὲ τὸ ἐνδυμα νὰ ἀλλάξω. . . .

— Ἐχεις, μικρὴ μου, περισσότερον θάρρος, κόρη ὑπάρχουσα, παρὰ τὴν γυναῖκα γέροντος καπιτάνου κοσμογυρισμένου. . . .

— Ἐξέρχομαι τοῦ οἴκῃματος τοῦ ταλαιπώρου ναυάρχου ἡμῶν, ὅπου ἔμχ'ον, ὅτι ἐδείπνεις ἐδῶ μετὰ καττολίκων. . . .

— Καὶ τί σημαίνει! Θρασεῖαν σὲ εὕρισκω πολὺ ἀναμιγνυμένην οὕτω προπετῶς εἰς τὰς πράξεις μου.

— Δεκάτη ὥρα ἐσήμανε τὸ ὡρολόγιον τοῦ Ἀνακτόρου, ὅτε διέβαινον τὴν γέφυραν τοῦ Συναλλακτηρίου.

— Δέκα ἡ μεσονύκτιον ὀλίγον φροντίζω δὲν βέλω κοιμηθῆ εἰνῇ ἅμα ἀνατελλούσης τῆς ἡμέρας.

— Τί, φίλε μου, δὲν θέλεις μὲ συνοδεύσει; ἔλα, ἀνάβα εἰς τὸ ἐφίππιον ἐμπροσθεν ἐμοῦ. . . .

— Ὅχι! μὰ τὸν ἀληθινὸν Θεόν! μόνη θέλεις ἐπιστρέφει, ὡς ἤλθες, καὶ αὐριον θέλεις ἐπιπληχθῆ, ὅπως σοὶ ἀνήκει.

— Ὑῖες, φίλε μου, ἔχεις τὰς φρένας σώας; Θεέ μου! πῶς βέλω ἐπιστρέφει;

— Πέτρε, εἶσαι καλῶς ὠπλισμένος; ἠρώτησεν αὐτὸς ξηρῶς τὸν κρατοῦντα τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου φύλακα.

— Ἐχω, αὐτέντα, μάχαιραν, ζῆφος καὶ δῦω πιστόλια, ἀπεκρίθη ὁ ἱπποκόμος, ὅστις ὑπηρετήτα ἄλλοτε εἰς τὸν Καλθινικὸν στρατὸν.

— Καὶ γνωρίζεις νὰ τὰ μεταχειρίζησαι καλῶς; ἀναχώρησεν ταχέως καὶ ἐφεξῆς μάθε νὰ δείκνυσαι ἦττον εὐμάλακτος εἰς τὰς φαντασιοπληξίας μιᾶς τρελλῆς.

Ψυχρῶς καὶ αὐστηρῶς προφέρων τὰς λέξεις ταύτας ἐστρέψε τὰ νῶτα εἰς τὴν νέαν γυναῖκα, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐκλείσσε τὴν θύραν. Ἡ ἄγνωστος ἦν βαθέως ἐπλήγασε ἡ σκληροτροπία αὕτη τοῦ Κουρσῶν, ἔμεινε πρὸς στιγμήν ἐμβρόντητος καὶ μετέωρος. Ἐόλεπε τὴν θύραν, ἐλπίζουσα νὰ τὴν ἰδῇ ἀνοιγομένην καὶ ἐπίστευεν εἰσέτι, ὅτι δὲν θέλει ἀναχωρήσει μόνη. Ἦκούετο ὁ θόρυβος λυγμῶν τινῶν καταπνιγομένων· ἀλλ' ἡ θύρα δὲν ἠνοιγέτο. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας δυσαρεστηθεῖσα, ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον περιέμεινε, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ἀπέμαξε τὰ δάκρυα, ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τὴν εἰς τὸ σκοφεῖόν της προσηρτημένην σκέπην καὶ τόσον βιαίως ἔσπρε τὸν χαλινόν, ὥστε παρ' ὀλίγον ἀνετράπετο ὁ θεράπων ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀρχίσαντος ἤδη νὰ καλπάζῃ. Ἀκούων τὸν ἵππον καλπάζοντα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ὁ Κουρσῶν συνεκινήθη καὶ μετεννόησεν, ὅτι προσηνέχθη σκληρῶς, ἀχαρίστως καὶ ἐγωιστικῶς· ἠθέλησαν νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν ἀναχώρησιν τῆς νέας κόρης, ἥτις σφάλμα ἄλλο δὲν ἐπραξεν ἐνώπιόν του, παρ' ὅτι τὸν διέκοψε τοῦ παιζεῖν, καὶ προστίθετο νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, νὰ τὴν φθάσῃ, νὰ μὴ τὴν

ἀφήσῃ, ὅτε ἀνεχαιτίσθη καὶ ἀπεσπάρθη τῆς ιδέας τοῦ αὐτῆς δι' ἀπροσδοκίτου ὀλως ἐπιθέσεως.

Ὁ Ἰάκωβος Σαδεραι, παραδέρων ἐν τῷ σκότει καὶ μουρμουρίζων, ἅμα συνέτυχε τὴν κνήμην τοῦ Κουρσῶν, ἐδράξατο αὐτῆς βιαίως, καὶ δὲν τὴν ἄφηκε πλέον, μ' ὅσας ἂν κατέβαλε προσπάθειας καὶ μ' ὅσας ἂν ἔκαμνε δεήσεις ὅπως ἀπαλλαγῇ τοῦ σφιγξίματος αὐτοῦ, ὁμοίου τῇ ἀγωνίᾳ πνιγομένου, ἀναρτωμένου εἰς πᾶν ὅτι προσιτὸν ὑπάρχει αὐτῷ. Τὰ βήματα τοῦ ἵππου ἀπεμακρύνοντο καὶ ἀδιάκριτός τις ἦχος ἠκούετο, ὅτε ὁ Κουρσῶν ἐνόησεν, ὅτι ἕνεκα τιμῆς ὤφειλε νὰ μὴ ἀναχωρήτῃ. Ὁ Σαδεραι τῷ ἀπέτεινε ἐπιπληξίαι καὶ προκλήσεις, τὰς ὁποίας ἡ παρουσία μαρτύρων τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἀκούῃ καὶ νὰ χωνεύῃ, εἰ καὶ ὤφειλε νὰ τὰς ἀναφέρῃ εἰς μόνον τὸν οἶνον καὶ νὰ τὰς συγχωρῇ ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του.

— Θάνατος καὶ ἀνάθεμα! ἐκραύγασεν ὁ Σαδεραι, οὐ τινος τὴν φυσικὴν ἀγαθότητα ἡλλοίου τότε ἡ μέθη μόνη Κύριε Οὐγενῶτε, δὲν ἔχῃς καπρίτσια τόσον χειρότερον διὰ σέ, ἀλλὰ μὴν ἀπαιτῆς νὰ μὴ ἔχωμεν ἡμεῖς εἰς τὸ πείσμα σου!

— Ποίαν ἐορτὴν ἐορτάζουνσιν ἀπόψε ἐν τῷ Δούβρω; εἶπεν εἰς τῶν εὐπατριδῶν, ὅσοι ἔμειναν ἐν τῷ ἐστιατωρίῳ. Βλέπετε τοὺς δαδούχους ἐκείνους, τὰ μικρὰ ἐκεῖνα στίφη τῶν λογχοφόρων καὶ καραβινοφόρων τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ βασιλέως κατὰ μῆκος τῆς προκυμαίας; ἔάν δὲν ἐπεκράτει σιωπὴ τοῦ αὐτοῦ ἠθελον πιστεύσει, ὅτι μάχονται εἰς τι μέρος.

— Κύριε Σαδεραι, εἶπε μὲ γλυκὺ ἦθος ὁ Κουρσῶν, ζητῶν νὰ καίησυχάσῃ τὸν ἄλογον θυμὸν τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ· ἐπαναλαμβάνομεν τὸ παιζεῖν αὐριον καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐπομένους ἡμέρας. Ὑπόχρεως εἰμὶ ὅμως νὰ ἀναχωρήσω, μὴ σοὶ κακοφανῇ. . . .

— Μὰ τὰ παθήματα τοῦ Κυρίου ἔάν μόνον μὲ φονεύσῃς θέλεις ἀναχωρήσει.

— Θεέ μου! Μαίνεσαι; ἔχεις χρεῖαν ὕπνου, Κύριε Σαδεραι, ὅπως χωνεύσῃς τὸν οἶνον, ὅσον ἐρρόφησας.

— Ἐγὼ, ἐλπίζω, νὰ σέ φονεύσω, πρὸς τιμωρίαν, ὅτι μοὶ ἐστέρησας τῆς ἰέας τῆς κυρίας μου. . . .

— Τῆς κυρίας σου; ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Κουρσῶν, ἐκλαδὼν τὴν φράσιν ἐπὶ τὸ σπουδαιότερον.

— Ναί! τῆς Κυρίας μου, τῆς ὡραιότερας, τῆς εὐαρεστωτέρας, τῆς ἐντιμωτέρας, τῆς ἀξιολατρεύτου!

— Περιπαίζεις ἡμᾶς, Κύριέ μου! οὐδὲ καὶ γνωρίζεις αὐτήν, περὶ ἧς ὁμιλεῖς καὶ κυρίαν σου ἀποκαλεῖς.

— Τὴν γνωρίζω κάλλιον σοῦ!

— Ὁ ἀστείςμός εἶναι ἄρκετὰ κινδυνώδης καὶ δύναται νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν τὸν ἄνθρωπον. Ἐάν ὁ Παρδαιλᾶν σέ ἤκουε. . . .

— Τίς; ὁ Παρδαιλᾶν; ὁ φυσικὸς υἱὸς τοῦ Γκουδρέν, ὁ λοχαγὸς τοῦ Βεαρναίου ἐν τάγματός τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας;

— Εἶσαι μεθυσμένος, Σαδεραι, ἄλλως ἤθελες εἶσαι δυσοικανόμητος καὶ χωριάτης ἄνθρωπος,

— Αἷμα! αἷμα! βοηθήσόν με ὀλίγον νά ἀναβῶ ἐπάνω καί σοῦ δεικνύω ποῖος εἶμαι!

Ὁ θόρυβος τῆς συζητήσεως αὐτῆς, μεταπιπτούσης εἰς ὕβρεις καί ἀπειλὰς, εἰλκυσεν ἐπὶ τῆς διατεμνούσης τὴν κλίμακα εἰς τὸ μέσον πλατυτέρας βαθμίδος δύο τῶν συνδαιτημένων, φέροντας φῶς. Ὁ Ἰῶδες Λε-Κουρσῶν ὡχρὸς ἐξ ὀργῆς, εἶδε τὸν βαρχίονα τοῦ ὡς στήριγμα εἰς τὸν Ἰάκωβον Σαβεραϊ, ὅστις, οὐχ' ἦπτον ἐκείνου παρωντισμένος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον πορφύροχρον ἔχων καὶ τὰ βλέφαρα ἡμίκλειστα ἔταλαντεύετο ἀνά πᾶσαν βαθμίδα καὶ ὁλόκληρος ἐπιπτεν ἐκάστοτε ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἐναντίου του.

— Διάβολοι! Τεθνεῶτες! Θεοί! ἐπαναλαμβάναν ὁ Σαβεραϊ, οὐτινος ἡ τρέμουσα φωνὴ διεκόπτετο ὑπὸ λυγρῆς.

— Ἀδελφοί! ἔκραζεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς εὐπατρίδης, ἀπὸτε νόμενος πρὸς περίπολον λογχοφόρων, διαθαίνουσιν οὐχὶ μακράν· μήπως εἶναι ἡ παραμυγὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου καὶ ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Γρέβης ὑπάρχουσι χαρμόσυνα πυρά;

— Ὅχι, εἶναι παραμυγὴ τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου, ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγὸς τῶν λογχοφόρων Ὁ βασιλεὺς, ὡς λέγουσι, μέλλει νά κυνηγήσῃ τὴν νύκτα καὶ ἐντολὴν ἐλάθαι νά ἐμποδίσωμεν τὴν συσσώρευσιν τῶν περιέρων.

— Ἰδοὺ τῶνόντι, εἶπεν ἕτερος εὐπατρίδης, τὸ πρῶτον κυνήγιον κατὰ τῶν ποντικῶν καὶ τῶν γάτων τῶν Παρισίων!

— Σύντροφοι, κλείσατε τὸ παράθυρον! εἶπε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ, ὅστις τῇ βοηθείᾳ τοῦ Κουρσῶν ἐπανήλθε πλέον εἰς τὸ ἐστιατώριον καὶ ἐνίσχυε τὴν παρουσίαν τοῦ πνεύματος τοῦ διὰ νέων μέχρι χεῖλος πεπληρωμένων ποτηρίων.

— Φοβεῖσαι μὴ αἱ φιάλαι πετάξωσι; προσέθηκεν εἰς τῶν παρισταμένων. Μᾶλλον οἱ κύβοι καὶ τὰ φλωρία!

— Ἐστὲ, Κύριοι, μάρτυρες καὶ καίται τῆς πάλης. Προκαλῶ εἰς μονομαχίαν τὸν Κύριον Κουρσῶν!

Τὴν πρόκλησιν ταύτην ὀργίλως ἀπαγγέλων ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ, μόλις δυνάμενος νά κρατηθῇ καὶ αἰσθανόμενος τὰς κινήσεις τοῦ τρεμούσας, ἔσυρε τὸ ξίφος του, ὅπερ εἰς ἐξ ἐπαγγελμάτων μάρτυς ἦνεγκεν αὐτῷ, καὶ ἐτέθη εἰς προφύλαξιν. Ὁ Κουρσῶν ὅμως, μὴ παραχθείς τὸν νοῦν καὶ τὸ αἷμα διὰ τοῦ οἴνου, ἤρνετο νά λάβῃ τὸ ξίφος του καὶ νά τὸ μεταχειρισθῇ κατὰ τοῦ ἐπιτιθεμένου, ὅνπερ ἡ μένῃ ἐκώλυε νά ἔχῃ ἐλευθέραν τὴν θέλησιν. Ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀκίνητος ἔμεινε πρὸ τῆς λεπίδος τοῦ Σαβεραϊ, ὅστις τῷ ἐπαρουσίασεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν αἰχμήν. Οἱ συνδαιτημονες ἐψυθίρισαν, ἀποκαλοῦντες τὸ τοιοῦτον δειλίαν· διότι εὐνοϊκὴν διάθεσιν δὲν εἶχον πρὸς τὸν Κουρσῶν, ὃν γινώσκον ὡς οὐ γκενωτὸν ὄντα καὶ τὸν ὅποιον μετὰ κόπου πολλοῦ κατώρθωσεν ὁ λοχαγὸς Λύσας νά εἰσάγῃ εἰς τὴν συναναστροφὴν των.

— Νά ζῇ ὁ Θεός! δὲν εἶσαι, Κύριε, ὄχι, εὐπατρίδης! ἔκραζεν ὁ Σαβεραϊ, ταλαντευόμενος καὶ ζητῶν νά στηριχθῇ κατὰ τοῦ τοίχου.

— Αὐριον σοὶ δεικνύω, ἄμα ἀνατελούσης τῆς ἡμέρας, ὅτι εἶμαι εὐπατρίδης καλλίτερος σοῦ! ἐπανάλαβεν ὁ ἄρχων Κουρσῶν, μετανοῶν, ὅτι δὲν ἠκολούθησε τὴν νέαν γυναῖκα· καὶ ἡδὴ ἠθέλησεν νά ἐξέλθῃ, ὅπως τὴν συναντήσῃ ἐὰν ὑπῆρχε δυνατόν.

— Στήθε! συνεταῖρε, εἶπεν εἰς εὐπατρίδης φράττων αὐτῷ τὴν διάδοσιν. Θέλετε ἱκανοποιηθεῖς πρότερον τὸν παρ' ὑμῶν ὑποσιέντα. Εἰς προφύλαξιν, Κύριε!

— Εἰς προφύλαξιν. Οὐ γκενωτὸς! προσέθηκεν ἕτερος, ὅνπερ ἡ ἑμὶς τῶν ξίφων ἠθέλησεν πρὸς διαπληκτισμὸν.

— Θάρρει, Σαβεραϊ, ἀνέκραζεν τρίτος. Αἱμάτωσον, αἱμάτωσον τὸν ἄγιον μας! εὐσεβὲς τὸ ἔργον!

— Μὰ τὰ κέρτα τοῦ διαδόλου, Κύριε τοῦ Οὐγκενοτισμοῦ, ἔλεγεν τέταρτος, διαπληκτίζεσθε πρὸς ξίφος ἐπίφοδον!

— ἔχεις τὸν νοῦν σου Κύριε Σαβεραϊ; εἶπε γλυκῶς ὁ Ἰῶδες Λε-Κουρσῶν, ἀπαξιῶν νά παλαίσῃ πρὸς ἄνδρα μεθυσμένον καὶ μὴ βλέπων ἄλλως ἀφορμὴν μονομαχίας πρὸς αὐτόν. Καλὴ ἐσπέρα καὶ ἐς τὴν αὐριον.

— Ὅχι· καὶ ὅς μὴ σὲ ἀρήσωμεν, εἶπον οἱ μάρτυρες, κρατοῦντες αὐτόν. Ἐνόσω δὲν ἀναθεωρήσῃ τὴν ὑπόθεσιν δὲν ἐξέρχεται ἐντεῦθεν.

— Δὲν ἔχω τί μετὰ τοῦ Κ. Σαβεραϊ, ἀπεκρίθη ἀνυπόμονος, ἀλλὰ δύναιμι νά ἔχω, ἐὰν ἐπιμένῃτε.

— Τί; ἄξιον γέλωτος τῶνόντι! ὑπέλαβεν ὁ Σαβεραϊ, παρουσιάζων αὐτῷ πάντοτε τὴν αἰχμήν τοῦ ξίφους. Καὶ ἀρνεῖται τὴν ὕδριν, ἣν μοὶ ἀπεύθυνας; ἐπίστευον, ὅτι οἱ Οὐγκενωτοὶ δὲν ἐνόσω νά ψεύδωνται...

— Νά ψεύδωνται! διέκοψεν εἰπὼν ὁ ἄρχων Κουρσῶν, ὡχρίστας καὶ τρέμων λαβὼν τὸ ξίφος, ὅπερ τῷ παρουσιαζόν.

— Εἰς φυλακὴν, ἀνδρεῖοί μου! ἀνέκραζαν συγκεχυμένως οἱ παριστάμενοι πληροῦντες τὰ ποτήρια καὶ ὑψοῦντες προπόσεις ὑπὲρ τῆς νίκης τοῦ κατωλικοῦ ἀθλητοῦ. Σαβεραϊ, χύσον αὐτὸ τὸ κακὸν αἷμα! χάραξον ἐπὶ τοῦ χολοδίου του λαβωματαῖς!

Ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ τὴν μεγίστην εἶχε διάθεσιν ὅπως ὠθήτῃ τὴν ἀνάστην διαφορὰν αὐτοῦ μέχρι τῶν ἐσχάτων, αἱ δὲ κραυγαὶ καὶ αἱ ἐνθαρρύνσεις τῶν φίλων τοῦ κατώρθωσαν νά τὸν ἐξάψωσι καὶ ὠρκίσθῃ ἡδὴ ὅπως διὰ τοῦ αἵματος ἀποπλύνῃ τὰς κατὰ τοῦ Κουρσῶν αἰτιάσεις του· διότι ἦτο πεπεισμένος, ὅτι αὐτὸς ἀπεπειράθη νά τῷ ἀρπάσῃ κατάνκτησιν ἀσφαλῆ καὶ ὅτι μάλιστα μετεχειρίσθη τὴν βίαν, ὅπως τὸν χωρίσῃ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τῆς ὁποίας ἐδυσχέρανε νά ἀπαγγεῖλῃ τὸ ὄνομα. Ὁ Ἰῶδες Κουρσῶν κατὴν τῆς τέλους εἰς παραφορὰν ἀκουσίαν καὶ ἐπεθύμει νά τιμωρήσῃ τὸν ἀντίπαλον, ὅνπερ τῷ ἀντίεστον δι' ἐπανειλημμένων προκλήσεων καὶ ὕβρεων ἄλλως δὲν ἐπείθετο, ὅτι ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ ἐδύνατο νά εὕρῃ ἐν τῇ τεθερμασμέῃ ὑπὸ οἴνου φαντασίᾳ αὐτοῦ ὁλόκληρον ἱστορίαν, κατὰ θέλησιν χαλκευθεῖσαν καὶ ἀναφερομένην εἰς ἰδιοτροπίαν δι' ὅλους ἀγνωστον πρόσωπον· καὶ τὸ τοιοῦτον αἰσθημα οὐδὲν ἔφερεν ἐν αὐτῷ τὸ ἀδύ-

νατον ἢ ἀπίθανον καὶ πρὸς ἀπόδειξιν βέλιστα τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ ὑπάρξεως καθίστα τοῦτο ἐκεῖνος ἀφορμὴν καὶ ἀντικείμενον μονομαχίας. Ὁ Κουρσὼν ἔκρινεν ἑαυτὸν δικαιούμενον πλέον νὰ διεκδικήσῃ τὴν τιμὴν του κατὰ βραδουργίας, ἣν ἀπέκρυψαν αὐτῷ καὶ ἥτις προέδιδε τὴν διαγωγὴν τῆς γυναικὸς ἐκείνης κατὰ τὴν προκεχωρημένην αὐτὴν ὥραν τῆς νυκτός. Τὸ πνεῦμα τρέχει τόσον ταχέως ἀπὸ συμπεράσματος εἰς συμπέρασμα, ὥστε ὁ Κουρσὼν ἔχρησεν, ὅτι διὰ τῆς παρουσίας του ἐκώλυσε συνέντευξιν προσχεδιασθεῖσαν, ἐξηγήσας δὲ τότε τὴν μανίαν τοῦ Σαβεραϊ καὶ ἐδικαίωσε τὴν ἐδικήν του, τὴν ὁποῖαν ἀρκούντως ἤδη ἐξήψαν οἱ προσδλητικοὶ καὶ ὑδριστικοὶ ἀπεισμοὶ τῶν συνδαιτημόνων. Ἀλλ' ἡ καταφρόνησις καὶ ἡ ὀργή του δὲν ἐκράτουν ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἐνόσω εὐθώρα τὴν κομμακὴν ὅλως ἀγωνίαν τοῦ Σαβεραϊ, ὅπως φυλάξῃ τὴν ἰσορροπίαν καὶ μὴ πέσῃ κατὰ τοῦ ἐδάφους κοιμώμενος. Ἐνδομύχως ἀπεφάσισε νὰ μὴ καταχρασθῇ τῆς ἀπολέμου καταστάσεως τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἐλαβεν ἀπλῶς ἀμυντικὴν θέσιν.

— Κύριοι, εἶπεν, ὅτε τὰ ξίφη ἐσταυρώθησαν, προσέξατε μὴ πληγωθῇ πίπτων.

Ὁ ἀστεισμὸς οὗτος προκάλεσε τὸν ψιθυρισμὸν τῶν μαρτύρων καὶ ἐδιπλασίασε τὴν ὀργὴν τοῦ Ἰακώβου Σαβεραϊ, ὅστις ὤρμηκε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του διὰ τοσαύτης βίας καὶ αὐθαδείας, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ τὸν διαπεράσῃ κυκλώμενος καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος· ἀλλ' ὁ Κουρσὼν ἔσχε καιρὸν ὅπως ἀνυψώσῃ τὸ ξίφος, ὅπερ ἔβλεπε εὐθὺ κατὰ τοῦ στήθους του διευθυνόμενον, καὶ τὸ κτύπημα, πρὸς τὸ ἄνω μέρος τοῦ βραχίονος τρεπόμενον, διήλθε τῇ: σαρκὶ, μὴ ἐγγίσαν οὐδὲ τὸ ὅστον οὐδὲ τὴν ἀρτηρίαν· προήλθε μόνον μέγας τι σχίσμα, ἀρ' οὗ τὸ αἷμα ἀνεπήδησε μέχρι τοῦ προσώπου τοῦ Σαβεραϊ, ὅστις παρήτησε τὸ ξίφος, διὰ κινήματος φοβίης, καὶ, ἐξηντημένος ὅλως, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν φίλων του. Οὐδεὶς ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν τοῦ πληγωθέντος, ὅστις διὰ τῆς χειρὸς του ἐσταμάτησε τὸ αἷμα καὶ ὑπῆρχεν ἥττον τοῦ ἀντιπάλου του συγκεκνημένος διὰ τὴν πληγὴν του.

— Ἀ! Κύριε Κουρσὼν! ἀνέκραγεν ὁ Σαβεραϊ, οὐ τινος ἢ σύφιν τοῦ συνειδότος ἀορίστως πως ἐξυπνισεν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς μέλης του.

— Δὲν ἀποδύνηται βεβαίως αὐτὸς ὁ ἄθεος Θύγ-κενῶτος! ὑπετονθόρυσεν εἰς τῶν ὠθησάντων εἰς τὴν ἀπαίσιον αὐτὴν πάλην.

— Ἰκανοποιήθητε καὶ εὐχαριστήθητε, Κύριε Σαβεραϊ; ἠρώτησεν εἰς ἥττον μανιώδης κατὰ τῶν Διαμαρτυρομένων.

— Συγχώρητόν μοι, Κύριε Κουρσὼν! εἶπεν ὁ Ἰακώβος Σαβεραϊ, ἀνακαλῶν ὅλας του τὰς δυνάμεις ὅπως σηκωθῇ καὶ πλησιάσῃ τὸν πληγωθέντα.

— Μὴ λυπῆσαι δι' ὅ,τι ἐπραξας, Κύριε, ἀπεκρίθη ἄνευ πικρίας ὁ Βρετανὸς εὐπατρίδης. Ἡμέραν τινα θέλω σοὶ ἀνταποδώσει τὰ ἴσα καὶ τότε ἐσόμεθα ἀγαθοὶ φίλοι καὶ ἐξωφλημένοι.

— Τὸ αἷμα ρεῖ ἀπὸ τῆς πληγῆς σου, πτωχέ μου,

Κουρσὼν!... Ἀναχωρῶ ὅπως ζήτησα χειροῦργον...

— Κάλλιον νὰ ὑπάγω μόνος μου. Ἐπιστρέφω ἀκριβῶς εἰς τὴν ὁδὸν Βέλζυ, παρὰ τῷ ἄρχοντι ναυάρχῳ, παρ' ὃ θέλει διέλθῃ τὴν νύκτα αὐτὴν ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ, ὅστις θέλει μοι δέσσει τὴν ἀμυγλὴν αὐτὴν καὶ ἐλπίζω, ὅτι δὲν θέλω κοιμηθῇ κακῶς.

— Ἐγὼ θέλω δέσσει τὴν πληγὴν σου, εἶπεν ὁ Σαβεραϊ, παρασκευάζων τὸ χειρόμακτρόν του, καὶ στρέφων αὐτὸ περὶ τὸν βραχίονα τοῦ Ἰάκωβου Κουρσὼν, ὅπως σταματήσῃ τὴν αἱμαρροαγίαν. Μὰ τὸν ζῶντα Θεὸν ἐπεύχον αὐτὴν τὴν πληγὴν νὰ τὴν ἐλάμβανον εἰς τὴν κοιλίαν! Δὲν μοι δίδετε συγχώρησιν;

— Σὲ συγχωρῶ ἀπὸ καρδίας, αἰρέτω πάντα ἔρις! ἀλλ' ἀληθεύει, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη σοὶ ἀνήκει;

— Εἰς ἐμέ; Καὶ πόθεν, ὅτε αὐτὴ, ὡς νομίζω, εἶναι ἐδική σου; Ἐὰν αὕτη ὑπῆρχεν εἰς ἐμέ ἀπωσιωμένη, ὦ! τότε οὐδὲ τὸ παίξειν οὐδὲ τὸ πίνειν ἠγάπων!

— Σὺ, κουμπάρε μου, παρατόπως διέκοψας τὸ παιγνίδιον.

— Σὺ μᾶλλον, σύρων ἐνταῦθα τὴν ὡραίαν αὐτὴν Κυρίαν, τὴν αἰτίαν ὅλου τοῦ κακοῦ.

— Τὸ κακὸν δὲν εἶναι μέγα, καὶ δὲν αἰσθάνομαι πόνον ἐκ τῆς πληγῆς, ὥστε νὰ ἐμποδισθῶ τοῦ παίξειν.

— Νὰ παίξωμεν! ὦ! ἀδύνατον... ὁ ἴδιος θέλω σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν Ἀμβρόσιον Παρέ.

— Σὲ εὐχαριστῶ, ἀλλὰ ἡ περίστασις δὲν εἶναι κατεπείγουσα· δυνάμεθα εἰσεῖναι νὰ παίξωμεν μερικὰ παιγνίδια κῦδων.

— Ἔστω! ἅς γένῃ ἡ ἐπιθυμία σου· καὶ ὁ Θεὸς ἅς σοὶ δώσῃ δεξιωτέραν τύχην!

— Ναί· ἀλλὰ νὰ παίξωμεν μεγαλήτερα ποσά.

— Παίξω εἰς ἓν καὶ μόνον κτύπημα ὅσα ἐκέρδισα καθ' ἅπασαν τὴν ἐσπέραν. Δώδεκα!

— Τέσσαρα! ὑπὲρ ὑμῶν οἱ κύδοι! ὑπολόγισον πόσα σοὶ χρεωστῶ καὶ διπλασιάσωμεν τὴν καταβολήν.

— Ἡρὸ στιγμῆς ἀπωλέσατε χίλια φλωρία· ἀριθμήσατε μόνος.

— Ἀτήμαντον· παίξω ἤδη τρισχίλια φλωρία.

— Τρισχίλια φλωρία! Δὲν ἔχω τόσα, καὶ μὴ δυσχερεστηθῇτε, καὶ ἐὰν τὰ χάσω...

— Ἔστω! Δὲν ἔχεις τὸν λόγον σου, ὡς ἐγὼ τὸν ἐδικόν μου; Τρισχίλια φλωρία ἐπὶ τῶν κύδων τούτων. Ἐνδεκα!

— Καὶ ἐγὼ δώδεκα! Αἰσχύνομαι διὰ τὴν ἐπιμονὴν αὐτὴν τῆς τύχης καὶ δὲν θέλω πλέον τὰ χρήματά σου.

— Ἡθελον ἀποδειχθῇ κάκιστος παίκτης ἀποθαρρυνόμενος ἤδη. Πεντακισχίλια φλωρία τώρα!

— Πεντακισχίλια φλωρία, φίλε μου! Θέλεις νὰ τὰ κλέψω ἀπὸ τὸν Θεὸν ἢ ἀπὸ τὸν διάβολον; Καὶ ἡ πληγὴ σου;

— Ἀδιαφορῶ σὺ τὴν ἐδεσας θαυμασίως καὶ τὸ χειρόμακτρόν σας ἀξίζει ἀντὶ ὁλοκλήρου χειροῦργικῆς οἰκονομίας... Παίξωμεν ἤδη πεντακισχίλια φλωρία... Μὴ κοιμᾶσαι, Κύριε Σαβεραϊ.

— Όχι! κάλλιον νὰ ἀποθάνω! Θέλω πῖω μόνον ὅσον ἀπομένει ἐν τῇ φιάλῃ. . . Τί ἀπέγινε μὲ τὰ πεντακισχίλια φλωρία;

— Τὰ ἐκέρδισας καθὼς ἐκέρδισας καὶ τὰ ἄλλα. Παραίτησόν με πλέον! ἔχω ἀτυχὴ τὴν χεῖρα!

Οἱ συνδαιτημόνες, βλέποντες τὴν σύμπνοιαν, ἥτις ἀπεκατέστη ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο ἀντιπάλων, ὑπὲρ ἐνὸς τῶν ὁποίων ἐληρύχθησαν τόσον πασιφανῶς, εἰσῆλθον εἰς τὴν γείτονα αἰθούσαν καὶ συνεσκέφθησαν τίνι τρόπῳ νὰ ταπεινώσῃ τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ Οὐγκενώτου αὐτοῦ· ἀλλ' ὅλοι ἐπὶ τοσοῦτον ἔπιον, ὥστε δὲν ὑπῆρχον κύριοι οὐδὲ τῶν λόγων οὐδὲ τῶν πράξεών των. Ὁ λοχαγὸς Λόσς δὲν ἦτον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὅπως καταστήτῃ σεβαστὸν τὸν παρ' αὐτῷ ξενιζόμενον, καὶ τὰ μίσους ὄζοντα αἰσθήματα, ὅσα ὁ λοχαγὸς Σαλαδῶς ἐξέφρασε δραστηρίως κατὰ παντὸς ἀνήκοντος εἰς τὴν μετερνούμενην ἐκκλησίαν, ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὑπετρέφοντο ἐν ταῖς καρδίαις τῶν καττολίκων. Ὁμιλήσαν περὶ τῶν τελευταίων συμβάντων, ἦτοι τοῦ γάμου τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας καὶ τῆς Μαργαρίτης τῆς Βαλοᾶ, τῆς ἀποκείρας τοῦ Μωρῆ ἐν κατὰ τοῦ Κολινῶ, τῆς ἀποχωρήσεως τῶν Γκουίζων, ἐξωσθέντων τῆς Αὐλῆς, τῶν μυστικῶν συστάσεων καὶ συνωμοσιῶν τῆς τῶν Διαμαρτυρομένων μερίδος κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ βασιλείου. Ὁ οἶνος, ὃν κατέπινον ἤδη ἀνὰ ποτήρια, ἐβέρμανεν ἐπὶ μᾶλλον τὰ πνεύματα καὶ ἀπεφάσισαν ν' ἀποπέμψωσι περιφρονητικῶς τὸν Ἰβὲς Δε-Κουρσῶν καὶ νὰ τὸν κακομεταχειρισθῶσι μάλιστα, ἐὰν ἐτόλμα τυχόν νὰ ἀντισταθῇ καὶ νὰ προτείνῃ στήθος κατὰ τῶν ἐπιτιθεμένων. Τοῦ σχεδίου δεκτοῦ γενομένου, ἅμα προταθέντος, ὤρμησαν εἰς τὴν αἰθούσαν ἅπαντες, ὅπου οἱ δύο παῖκται ἐμάχοντο. Ὁ Ἰβὲς Δε-Κουρσῶν ἀπώλεσεν ἐπὶ λόγῳ ἑβδομήκοντα χιλιάδας φράγκων.

— Βρωμάται ὁ Οὐγκενῶς! εἶπεν εἰς τῶν πλέον μεθυσμένων καὶ φανατικωτάτων τῆς συμμορίας.

— Κύριε Οὐγκενῶτε, παρακαλεῖσθε νὰ ἐκκενώσῃτε ὅσον τάχιστα τοὺς τόπους τούτους! προσέθηκεν ὁ ἐρεθίσας τὴν συνωμοσίαν.

— Ἐὰν μετ' ὀλίγον δὲν ἐξέλθῃτε διὰ τῆς θύρας, προσέθηκεν ἕτερος, κινδυνεύετε νὰ ἐξέλθῃτε διὰ τοῦ παραθύρου.

— Ἀναμνήθητι, εἶπε τέταρτος ἄλλος, ὅτι ἀπὸ τῆς γείτονος οἰκίας, ὁ Κ. Μωρῆρ, ἄξιός καὶ ἐν τιμῇ εὐπατρίδης, ἐστειλε σφαῖραν καραβίνας κατὰ τοῦ ἀδελίου καὶ ἐπικαταράτου ναυάρχου.

— Τί τρέχει; ἀνέκραξεν ὁ Κουρσῶν, ἐγειρόμενος ἠγανακτησμένος καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους.

— Ποιοὶ εἶναι οἱ δυσεδοεῖς αὗτοι; ἐφώνησεν ὁ Ἰακώβος Σαβεραῖ τασσόμενος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Καλδινιστοῦ καὶ σύρων ἐπίσης τὸ ξίφος.

— Κύριοι! ἐὰν τίς ἐξ ὑμῶν ἔχῃ παράπονα κατ' ἐμοῦ αὐρίου τὸν περιμένω εἰς τὰς τάφρους τοῦ Πρεωκλήρα.

— Καὶ αὐτὸς ὁ κύριος τίς ἂν φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ δεῦτερον, διότι εἰμὶ ὁ δεῦτερος τοῦ Κυρίου Κουρσῶν.

— Καὶ λοιπὸν, Σαβεραῖ, προτίθεσαι νὰ ἀποστατήσης καὶ νὰ γίνῃς καλδινιστής; εἶπεν εἰς τῶν μεθύσων.

— Ἐσμὲν ἐνταῦθα δεκαεὶ καττολικοί· ἂς εὐρεθῶσιν ἱσάριθμοι Οὐγκενῶται.

— Νὰ τὸν Θεόν! Θέλετε μὲ ἰδεῖ συντασσόμενον τοῖς Οὐγκενῶταις αὐτοῖς, ἀπεκρίθη ὁ Σαβεραῖ, τοῦ ὁποίου ἡ μέθη καὶ ὁ ὕπνος διεσκεδάσθησαν πρὶς στιγμὴν ὑπὸ εὐγενοῦς καὶ μεγαλόφρονος ἀγανακτικῆς. Ἐλθε, Κύριε Κουρσῶν· μὴ μένωμεν περαιτέρω ἐν τῷ σπηλαίῳ τῶν ἀγρίων θηρίων.

— Μοὶ ἐκέρδισατε ἑβδομήκοντα χιλιάδας φράγκα, τῷ εἶπεν ὁ Ἰβὲς, ὃν κατέστησε λίαν τεθλιμμένον ἡ ἀπώλεια αὐτῇ. Αὐρίον τὰ ἔχεις, Κύριε Σαβεραῖ, καὶ ἐφεξῆς ἐσόμεθα σύνοπλοι, ὅπως σήμερον ὑπάρχω σύνοπλος τῷ Παρδαιλᾶν.

— Πηγαίνετε, Λοιμετοῖδες τῆς Γενεύης! ἐφώνησεν ὁ αὐθαδέστερος τῶν καττολίκων εὐπατρίδων.

— Τοῦ πρώτου, ὅστις ἀποτολμήτῃ νὰ ὑδρίσῃ τὸν ξένον τοῦ λοχαγοῦ Λόσς, ὑπέλαθεν ὁ Σαβεραῖ, ἀπειλητικῇ τῇ φωνῇ, θέλω καταξοχίσαι τὸν ἱμάντα διὰ τοῦ ξίφους καὶ τοῦ ἐγχειριδίου!

— Ἐς αὐρίον, Κύριοι! προσέθηκεν ὁ Ἰβὲς Δε-Κουρσῶν. Ἀμα ἡχαύτης τῆς μεσημβρίας θέλομεν συναντηθῇ ἐν τῷ Πρεωκλήρῳ καὶ ὁ Κύριος ἐσται βοηθὸς τῶν ἀγαθῶν κατὰ τῶν κακῶν!

Ὁ Κουρσῶν ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰακώβον Σαβεραῖ ὅσον ἐπὶ τῆς τραπέζης συνήθρισε χρυσὸν καὶ περιέβαλεν τὸν τράχηλον αὐτοῦ τὴν χρυσὴν ἄλυσιν, ἣν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξέβαλε, καὶ ἐπομένως τὸν ἔλαθεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος διὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ καὶ τὸν βοηθήσῃ ὅπως ὀδεύσῃ βραδεῖ καὶ βεβαρυμένῳ βήματι. Οὕτω, χωρὶς ἐνοχλήσεως ἢ ἐπιτηρήσεως, ἐξῆλθον ὁμοῦ τῆς οἰκίας.

— Σύνοπλοι! Συστρατιῶται! ἀνέκραξαν καὶ οἱ δύο ἐναγκαλιζόμενοι ἀλλήλους, ἀροῦ ἔθηκαν τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην καὶ εὐρίσκοντο ἤδη ἐν τῇ ὁδῷ. Ναί! σύνοπλοι καὶ ἐν ζωῇ καὶ ἐν θανάτῳ!

— Μὴ πορεύησθε ἀνοικτοί, κομποὶ σύνοπλοι! τοῖς ἐφώνησαν ἄνωθεν φόβος ὑπάρχει μὴν ἀρπάξῃτε συνάγχην ἢ πλευρίτιδα, εἰ καὶ ἡ νύξ ἐσται ἀρκούντως θερμή.

Συγχρόνως τοῖς ἐρρίψαν καὶ τοὺς πῖλους των, οὓς ἐλησιμύνησαν, σπεύδοντες νὰ φύγωσι. Οὗτοι δὲ τοὺς ἔλχον, ἀπυθύναντες ὕδρεις πρὸς τοὺς ἐργάτας τασοῦτον αὐθάδους ἀποχαιρετισμοῦ. Τὸ παράθυρον ἐκλείσθη καὶ μόνος ὁ γέλως ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἀράς αὐτῶν. Ἀπεμακρύνθησαν δὲ χωρὶς νὰ διακρίνωσιν, ὅτι ἀκουσίως ἠλλαζάν τοὺς πῖλους των· οὕτω ὁ μὲν πῖλος τοῦ Κουρσῶν, φέρων τὸν μαργαρίτειον δεσμὸν καὶ τὰς χρυσὰς λωρίδας, ἦτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἰακώβου Σαβεραῖ ὁ δὲ παλαιὸς καὶ ἐφθαρμένος, πρὸ τοῦ ὁποίου ὁ Σαβεραῖ ἐρράφη λευκὸν σταυρὸν, σύνθημα ὄντα τῶν καττολίκων, ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν τοῦ Οὐγκενώτου εὐπατρίδου.

(Ἔσεται ἀνέχετα.)